

Seria Arsčne Lupin

Confesiunile lui Arsčne Lupin

– Maurice Leblanc

DOUĂ SUTE DE MII DE FRANCI RECOMPENSĂ

— Lupin, am spus eu, povestește-mi ceva despre tine.

— Vai, ce ai vrea să-ți spun? Toată lumea Imi cunoaște viața! a răspuns Lupin, care moțăia tolănit pe canapeaua din camera mea de lucru.

— Nimeni nu o cunoaște! am protestat eu. Oamenii știu din scrisorile tale apărute prin ziare că ai fost implicat In cazul cutare..., că ai început cazul cutare... Dar rolul pe care l-ai jucat In toate, simplele fapte din poveste, descoperirea misterelor: acestea sunt lucruri despre care nu se știe nimic.

— Beah! O grămadă de banalități!

— Cum! Cadoul tău de cincizeci de mii de franci oferit soției lui Nicolas Dugrival! Zici că este neinteresant? și cum rămâne cu felul In care ai rezolvat enigma celor trei tablouri?

Lupin a răs:

— Da, aceea a fost o ciudățenie, desigur. Ți pot sugera un titlu, dacă vrei. Ce spui despre: „Semnul Umbrei”?

— și despre succesul pe care Il ai In societate și la femei? am continuat eu. Afacerile amoroase ale lui Arsčne Lupin!... și meritele tale? Acele capitole din viața ta pe care le-ai menționat de atâtea ori, cu nume ca „Verigheta”, „În umbra morții”, și tot așa! De ce amâni aceste mărturisiri și dezvăluiri, dragul meu Lupin?... Haide, fă ceea ce Ți cer!...

Aceasta se întâmpla pe vremea când Lupin, deși faimos, încă nu dusesese marile sale bătălii. În vremea dinaintea marilor aventuri „Ochiul acului” și „813”. încă nu apucase să viseze să pună mâna pe comorile Casei Regale Franceze nici să schimbe harta Europei sub nasul Kaiserului. Se mulțumea cu afaceri mai moderate și cu profituri mai mici, trăind de pe o zi pe alta, făcând rău In fiecare zi și, de asemenea, făcând câteodată bine, firesc și de dragul de a-l face, ca un Don Quijote capricios și milos.

El nu spunea nimic, așa că am insistat:

— Lupin, aș vrea să începi!

Spre surprinderea mea el a răspuns:

— Ia o coală de hârtie, bătrâne, și un creion.

M-am conformat rapid, încântat la gândul că măcar voia să-mi dicteze unele din acele pagini cărora se pricepea să le dea vigoare și imaginație, pagini pe care eu, din nefericire, sunt obligat să le stric cu explicații lungi și evenimente plictisitoare.

— Ești pregătit? a întregat el.

— Da.

— Scrie: „14, 20, 21, 1, 1, 18...”

— Cum?

— Scrie, Ți spun!

Acum se ridicase In picioare, cu ochii îndreptați spre fereastra deschisă și cu degetele răsucind o țigară turcească. A continuat:

— „20, 13, 1, 19...”

S-a oprit. Apoi a spus mai departe:

— „9, 17, 9, 18...”
Și, după o pauză:

„3, 20, 17...”

Îneebunise? L-am privit lung și, imediat, am observat că ochii lui nu mai erau adormiți, că mai înainte, ci atenți și vioi și că pareau să privească undeva, departe în spațiu, ceva ce aparent îi captiva.

În același timp, el dicta, cu pauze între numere:

„9, 9, 14, 20, 19...”

Prin fereastra nu se zărea altceva decât un petic de cer în partea dreaptă și fațada clădirii de peste drum, o veche casă de locuit, ale cărei obloane erau trase ca de obicei. Nu era nimic neobișnuit în toate acestea, niciun detaliu care să mi se pară nou printre lucrurile pe care le privisem atâtea ani...

„9, 12...”

Și dintr-o dată am înțeles... sau mai degrabă am crezut că am înțeles, pentru că nu îmi pot închipui că Lupin, un om atât de inteligent sub masca sa frivolă, putea să piardă timpul cu o asemenea copilărie. Ceea ce număra erau sclipirile intermitente ale unei raze de soare care se juca pe fațada înnegrită a casei de peste drum, la nivelul etajului al doilea.

„5, 13... a spus Lupin.

Raza dispărea câteva secunde apoi lovea casa din nou, succesiv, la intervale regulate, apoi dispărea din nou.

Am numărat în gând sclipirile și am spus cu voce tare:

„1...”

Ai prins ideea? Felicitări! a răspuns el sarcastic.

A mers la fereastra și s-a aplecat în afara, parca pentru a descoperi direcția exactă a razei de lumină. Apoi a venit și s-a întins pe canapea spunând:

Este rândul tau acum. Număra!

Omul pare atât de hotărât încât am făcut așa cum mi-a spus. Pe lângă aceasta, nu pot să nu marturisesc că era ceva neobișnuit la frecvența exactă a acelor sclipiri de pe fațada casei de vizavi, la acele apariții și dispariții, dus și întors, parca ar fi fost niște semnale luminoase.

Era evident faptul că acestea veneau de la o casă de pe partea noastră, pentru că soarele intra oblic prin ferestrele mele. Era ca și cum cineva deschidea și închidea în mod repetat un geam sau, mai probabil, se amuza reflectând razele solare cu o oglindă de buzunar.

Se joacă vreun copil! am strigat eu după câteva clipe, simlindu-mă un pic enervat de ocupația fără rost ce îmi fusese incredintată.

Nu contează, continuă!

Și am numărat mai departe... Și am scris șiruri de cifre... Și soarele a continuat să se joace înaintea mea cu precizie matematică.

Ei? a spus Lupin după o pauză mai lungă decât de obicei.

Ah, cred că s-a oprit... Nu a mai apărut nimic de câteva minute...

Am așteptat amândoi, și cum nu am mai zarit nicio sclipire, eu am spus pe un ton glumet:

Cred că ne-am pierdut vremea. Câteva cifre pe hârtie: halal rezultat! Lupin, fără a se mișca din canapea, a răspuns:

Fa-mi pe plac, bărbane, și pune în locul fiecărui număr litera corespunzătoare din alfabet. A să fie 1, B să fie 2 și tot așa. Mai urmărești?

Dar este o prostie!

De-a dreptul o prostie, dar facem atâtea lucruri prostești în viața... Unul mai mult sau mai puțin, înțelegi?...

M-am apucat de treaba această stupidă și am scris primele litere:

„Nu va...”

Am exclamat surprins:

Cuvinte! Două cuvinte care înseamnă...

Continuă, bărbane.

Și am continuat, iar următoarele litere au format încă două cuvinte, pe care le-am separat în timp ce apăreau. Și, spre surprinderea mea, sub ochii mei s-a așternut o propoziție completă.

Gata? a intrebat Lupin dupa un timp.

Gata!... Apropo, exists greşeli de ortografie...

Nu le lua in seams şi citeşte, te rog... Citeşte incet.

Am citit transmisiunea neterminata, pe care o voi cita aşa cum apare pe hârtia din faţa mea:

„Nu va asumati riscuri inutile. Mai ales, evitati atacul, apropiativa de inamic cu mare prudenta si...”

Am inceput sa râd.

Ia uite! „Fiat lux!” Noi doar ne-am minunat de o lumina! Dar, la urma urmei, Lupin, marturiseşte ca acest sfat, strecurat pe furiş de vreo bucatareasa, nu prea te ajuta!

Lupin s-a ridicat, fara sa rosteasca o vorba, şi a luat foaia de hârtie.

Mi-am amintit la scurt timp dupa aceea ca in acel moment m-am uitat la ceas. Era ora cinci şi optsprezece minute.

Lupin statea in picioare cu hârtia in mâns şi am observat cu uşurinta pe trasaturile tinereşti ale chipului sau acea mobilitate extraordinary a expresiei care îi uimeşte pe toti cei care o întâlnesc şi care constituie forta sa şi principalul mecanism de aparare. Dupa care semne poti spera sa identifici pe un chip care se schimba dupa dorinta, chiar fara ajutorul machiajului, şi ale carui expresii trecatoare par a fi naturale?... Dupa care semne? Era unul pe care il cunoşteam bine, un semn invariabil: doua mici cute incruşate ce apareau pe fruntea sa de câte ori facea un efort de concentrare. Si l-am vazut in acel moment, am vazut acea cruce micuta, sapata clar şi adânc.

A pus jos foaia de hârtie şi a mormait:

O joaca de copii!

Ceasul a batut cinci şi jumătate.

Cum! am strigat eu. Ai reuşit?... În douasprezece minute?... A

facut câtiva paşi prin camera, şi-a aprins o tigara şi a spus:

Poti sa-l suni pe Baronul Repstein, daca nu te superi, sa-i spui ca ma voi întâlni cu el deseara la ora zece.

Baronul Repstein? am intrebat eu. Sotul faimoasei baronese?

Da.

Vorbeşti serios?

Foarte serios.

Simtind ca nu inteleg nimic, dar incapabil sa protestez, am deschis cartea de telefoane şi am ridicat receptorul. Dar, in acel moment, Lupin m-a oprit cu un gest hotarât şi a spus, cu ochii in coala de hârtie pe care o luase din nou:

Nu, nu spune nimic... Nu are rost sa afle... Este altceva mai urgent... un lucru ciudat care ma miry... De ce Dumnezeu nu a fost sfârşita ultima propozitie? De ce propozitia...? Si-a inşfacat palaria şi bastonul.

Sa ieşim! Daca nu ma inşel, aceasta este o afacere care necesita o rezolvare imediata. Si nu cred ca ma inşel. M-a luat de brat când coboram pe scari şi mi-a spus:

Stiu şi eu ceea ce ştie toata lumea. Baronul Repstein, proprietar al mai multor companii şi participant la curse, al carui mânz, Etna, a câştigat cursa Derby şi Marele Premiu din acest an, a cazut victims sotiei sale. Aceasta, bine cunoscuta pentru parul blond, garderoba şi extravagantele sale, a fugit acum doua saptamâni, luând cu ea suma de trei milioane de franci, furati de la sotul ei, şi o colectie de diamante, perle şi bijuterii pe care i le daduse Printesa de Berny şi pe care ea trebuia sa le cumpere. Tot acest timp politia a urmarit-o pe baroneasa prin Cara şi pe continent: o treaba uşoara, deoarece impraştie aur şi bijuterii peste tot pe unde merge. Ei cred ca ştiu unde se afla in orice moment. Acum doua zile, cel mai bun detectiv al nostru, eminentul Ganimard, a arestat un oaspete al unui mare hotel din Belgia, o femeie impotriva careia se pare ca se adunau cele mai clare dovezi. La ancheta, doamna s-a dovedit a fi o cunoscuta dansatoare numita Nelly Darbal. În ceea ce o priveşte pe baroneasa, aceasta a

dispărut. Baronul, de partea cealaltă, a oferit o recompensă de două sute de mii de franci oricui îi va găsi soția. Bani se află în grija unui avocat. Mai mult, el și-a vândut calul de curse, casa de pe bulevardul Haussmann și moșia din Roquencourt, la grămadă, pentru a o putea recompensa pe Prințesa de Berny pentru pierderea suferită.

Iar banii proveniți din vânzare, am adăugat eu, trebuie plătiți imediat. Ziarele spun că prințesa îi va primi mâine. Numai că, sincer, nu văd legătura între această poveste, pe care ai spus-o foarte bine, și propoziția neobișnuită...

Lupin nu s-a sinchisit să răspundă.

Mersesem în josul străzii pe care locuiesc și trecuserăm prin fața a patru-cinci case, când el a coborât de pe trotuar și a început să cerceteze un bloc, de construcție nu prea recentă, care părea să conțină un număr mare de locatari.

După calculele mele, a spus el, semnalele au venit de aici, probabil de la fereastra aceea deschisă.

Cea de la etajul al treilea?

Da.

El a mers la portăreasă și a întrebat-o:

Se întâmplă ca vreunul din locatari să îl cunoască pe Baronul Repstein?

Vai, desigur! a răspuns femeia. Monsieur Lavernoux locuiește aici, un domn atât de drăguț. Este secretarul și imputernicitul baronului. Eu am grijă de apartamentul său.

Și îl putem vedea?

Să îl vedem?... Sărmanul domn este foarte bolnav.

Bolnav?

Este bolnav de două săptămâni... de când cu necazul cu baroneasa... A venit acasă a doua zi cu febră mare și a căzut la pat.

Dar este conștient, cu siguranță?

Ah, asta nu știu să vă spun.

Cum adică, nu știți să ne spuneți?

Nu știu. Doctorul lui nu lasă pe nimeni în cameră. Mi-a luat cheia.

Cine?

Doctorul. Vine și vede de el de două-trei ori pe zi. Abia a plecat acum douăzeci de minute... un bărbat în vârstă cu barbă căruntă și ochelari... Merge aplecat... Dar unde mergeți, domnule?

Merg sus, arătați-mi drumul, a spus Lupin punând piciorul pe treaptă. Este la etajul al treilea, nu-i așa, pe partea stângă?

Dar nu am voie! a mormăit portăreasa, alergând după el. Pe lângă asta, nu am cheia... doctorul...

Au urcat cele trei scări, una după alta. La capătul lor, Lupin a scos o ustensilă din buzunar și, neluând în seamă protestele femeii, a introdus-o în incuietoare. Ușa a cedat aproape imediat. Am intrat cu toți.

În celălalt capăt al unei camere mici, întunecoase, am văzut o fâșie de lumină trecând printr-o ușă lăsată între-deschisă. Lupin a străbătut camera în fugă și, ajungând în cadrul ușii, a scos un strigăt:

Prea târziu! Ah, la naiba!

Portăreasa a căzut în genunchi, ca și cum ar fi leșinat.

Am intrat în dormitor și am văzut un bărbat pe jumătate dezbrăcat, întins pe covor, cu picioarele indoite sub el, cu brațele contorsionate și cu chipul alb, un chip slăbit, descărnat, cu ochii încă privind îngroziți și cu gura strâmbată într-un rânjete hidos.

Este mort, a spus Lupin după o scurtă examinare.

Dar de ce? am exclamat eu. Nu există nici urmă de sânge!

Da, da, există, a răspuns Lupin arătând spre câteva picături care se vedeau pe pieptul mortului, prin cămașa descheiată. Uite, trebuie să-l fi prins de gât cu o mână și să-l fi străpuns în

inima cu cealalta. Spun „strapuns” pentru ca se poate vedea rana. Sugereaza o gaura facuta cu un ac foarte lung.

S-a uitat pe podea, imprejurul cadavrului. Nu era nimic care sa-i atraga atentia, cu exceptia unei oglinzi de buzunar, oglinda cu care Monsieur Lavernoux se distrase facând razele soarelui sa danseze prin spatiu.

Dar, dintr-odata, cum portareasa se oprise din bocit și striga dupe ajutor, Lupin s-a napustit spre ea și a inceput sa o scuture.

Opriți-vă!... Ascultati-ma... puteti sa strigati mai târziu... Ascultati-ma și raspundeti-mi! Este foarte important. Monsieur Lavernoux avea un prieten care locuia pe aceasta strada, nu-i așă? Pe aceeași parte, la dreapta? Un prieten apropiat?

Da.

Un prieten cu care obișnuia sa se întâlneasca seara la cafenea și cu care facea schimb de reviste ilustrate?

Da.

Era englez acest prieten?

Da.

Care este numele lui?

Mister Hargrove.

Unde locuieste?

La numarul 92 pe strada aceasta.

Încă un lucru: doctorul bătrân avea de mult grija de el?

Nu. Nu il cunosc. A aparut in seara in care Monsieur Lavernoux s-a imbolnavit.

Fara alte cuvinte, Lupin m-a tras afara, am alergat pe scari și, odata ajuns in strada, am pornit in dreapta, trecând prin fata casei mele. Patru uși mai departe, el s-a oprit la numarul 92, o casa mica, joasa, al carei parter era ocupat de o bodega, al carei proprietar statea și fuma in ușa, aproape de intrarea principals. Lupin l-a intrebat daca Mister Hargrove era acasa.

Mister Hargrove a ieșit cam acum o jumătate de ors, a spus proprietarul bodegii. Parea foarte agitat și a luat un taxi, un lucru pe care nu il face de obicei.

Sinu știți...

Unde mergea? Ei bine, nu este un secret. A strigat-o destul de tare. „La Prefecture” i-a spus șoferului... Lupin tocmai voia și el sa face semn unui taxi, când s-a razgândit și l-am auzit mormaind:

La ce bun? A pornit mult inaintea noastra...

Apoi a intrebat daca l-a mai cautat cineva pe Mister Hargrove.

Da, un domn in vârsta cu barbă carunta și ochelari. A urcat la apartamentul domnului Hargrove, a sunat la ușa și apoi a plecat.

Va rămân indatorat, a spus Lupin ducând mâna la palarie.

S-a indepartat incet fara sa rosteasca vreun cuvânt, cu un aer gânditor. Nu era nicio indoiala ca problema i se parea foarte dificila și ca nu vedea nimic clar prin intunericul prin care parea sa băjbâie.

De aceea chiar el mi-a marturisit:

Asemenea cazuri necesita mai mult intuitie decât gândire. Dar acesta, ili spun, merita osteneala.

Ajunseseram la bulevard. Lupin a intrat intr-o biblioteca publică și a petrecut vreme indelungata studiind ziarle din ultimele doua saptamâni. Din când in când bolborosea:

Da... da... desigur... este doar o banuiala, dar explica totul... Ei bine, o banuiala care raspunde la toate intrebarile nu este departe de a fi adevarul...

Era deja intuneric. Am luat cina la un restaurant micut și am observat ca fata lui Lupin se lumina treptat. Gesturile sale erau mai hotarâte. Își recapatase buna dispozitie, vioiciunea. Când am plecat, pe parcursul plimbarii pe care am facut-o pe bulevardul Haussmann, inspre casa Baronului Repstein, redevenise adevaratul Lupin de la marile ocazii, acel Lupin care își propusese sa se implice și sa câștige.

Am încetinit pasul în apropiere de strada Courcelles. Baronul Repstein locuia pe partea stângă, între strada aceea și cartierul Saint-Honoré, într-o casă particulară cu trei etaje a cărei fațadă o puteam vedea, decorată cu coloane și cariatide.

— Stai! a spus Lupin dintr-odată.

— Ce s-a întâmplat?

— Încă o dovadă care să-mi confirme presupunerea...

— Ce presupunere? Nu văd nimic.

— Eu da... Ajunge...

Și-a ridicat gulerul hainei, a coborât borul pălăriei moi și a spus:

— Pe Jupiter, o să fie o luptă aprigă! Du-te la culcare, prietene. Îți povestesc mâine despre ce vreau să fac... dacă nu voi plăti cu viața.

— Ce vrei să spui?

— Ah! Știu eu ce zic! Risc foarte mult. În primul rând, să fiu arestat, ceea ce nu e mare lucru. Apoi, să fiu ucis, ceea ce e mai rău. Dar... M-a apucat de umăr. Dar mai este un al treilea lucru pe care îl risc, și anume să pun mâna pe două milioane... și, odată ce voi avea un capital de două milioane, voi arăta lumii ce pot face! Noapte bună, bătrâne, și dacă nu mă vei mai vedea... A recitat versurile lui Musset:

*„Sădește o salcie la mormântul meu,
Salcia plângătoare pe care o iubesc...”*

M-am îndepărtat. Trei minute mai târziu – continui povestea așa cum mi-a spus-o el a doua zi – trei minute mai târziu, Lupin suna la ușa reședinței Repstein.